

РЕШЕНИЕ

№ 28052

гр. София, 23.08.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 26 състав, в
публично заседание на 17.06.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Шишкова

при участието на секретаря **БИЛЯНА КИРИЛОВА**, като разгледа дело номер **4295** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) вр. чл. 46а, ал. 1 вр. чл. 44, ал. 6 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на **Х. Б. О.**, гражданин на Република И., [дата на раждане] , депозирана чрез пълномощник – адв. **Л. Д.**, САК против Заповед УРИ № 5401 ПАМ - 96 от 29.03.2025 г. издадена от заместник началник на Гранично полицейско управление – **В.** при Регионална дирекция „Гранична полиция“ – **Р.**, Главна дирекция „Гранична полиция“ при Министерството на вътрешните работи, с която на основание чл. 44, ал. 6, ал. 8 и ал. 10 от ЗЧРБ и заповед № 4066з-651 от 22.03.2024 г. на директора на Регионална дирекция „Гранична полиция“ – **Р.** е настанен принудително в Специален дом за временно настаняване на чужденци (СДВНЧ) към Дирекция „Миграция“ при Министерство на вътрешните работи.

В жалбата са изложени аргументи за незаконосъобразност на оспорения административен акт поради допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, противоречие с материално правни разпоредби и явно несъответствие с целта на закона. Твърди се липса на фактическа обосновааност - не са конкретизирани данните, въз основа на които е направен извод за наличие на опасност от укриване, с цел възпрепятстване изпълнението на наложената принудителна административна мярка (ПАМ) по чл. 39а, ал. 1, т. 2 вр. чл. 41, т. 1 от ЗЧРБ – «Връщане до страна на произход». Поставя се акцент върху започнатото производство по Закона за убежището и бежанците, образувано по молба на жалбоподателя за получаване на международна закрила на територията на Република България. Застъпено е становище и за несъответствие на личните данни на чужденеца с отразените в оспорената заповед – посочване

само на две имена, сгрешена дата на раждане, гражданство, както и неотчитане на възрастта (непълнолетен) при определяне на вида на обезпечителната мярка – факти, които се сочат като основание за отмяна на оспорения административен акт като нищожен. Твърди се и некомпетентност на органа, който го е издал. Аргументирано е и становище за неизпълнение на задълженията по чл. 35 от АПК и съществено ограничаване на правото на лично участие на жалбоподателя в административното производство, с оглед липсата на преводач на разбираем за него език. С тези съображения е мотивирано искането за отмяна на оспорената заповед.

Жалбоподателят не се яви в съдебното заседание. Пълномощникът му – адв. Д. участва единствено в първото проведено съдебно заседание. Поддържа становището за нищожност на оспорения административен акт. Не ангажира доказателства в изпълнение на дадените от съда указания с определение № 14424 от 27.04.2025 г. - не представи оригинал на документа за самоличност на чуждия гражданин, за да се извърши констатация и на данните в приложеното копие към жалбата (л. 13).

Ответникът по жалбата – заместник началник на Гранично пропускателен пункт – В., при Регионална дирекция „Гранична полиция“ – Р., чрез процесуалния си представител – главен юрисконсулт П. К. – С., оспорва жалбата и счита, че следва да бъде отхвърлена. Излага съображения за законосъобразно приложение на материалния закон, в съответствие с установените фактически обстоятелства, при спазване на административно производствените правила. Сочи, че принудителното настаняване в СДВНЧ е продължило в предвидения от закона срок до получаване на информация от Държавна агенция за бежанците за образуваното производство по подадената молба за закрила от гражданина на И. – Х. Б. О.. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на пълномощника на жалбоподателя. Подробни съображения относно неоснователността и недоказаността на исканията в жалбата са изложени в писмени бележки (л. 91 – л. 92).

Софийска градска прокуратура не е изразила становище по жалбата и не участва със свой представител в съдебното производство.

Настоящият съдебен състав на Административен съд София - град, въз основа на приложените доказателства и становището на страните, прие за установено от фактическа страна:

Административното производство по издаване на оспорената Заповед е започнало въз основа на информация, отразена в Предложение рег. № 5401р - 4748 от 29.03.2025 г. (л. 24 – л. 25) на служител на Гранично полицейско управление – В. по повод обратно приемане на 11 чужди граждани, от които 9 граждани на И. (един от тях - жалбоподателят Х. О.) и 2-ма граждани на И., на основание чл. 4 от Спогодбата подписана на 23.06.2000 г. между Република България и Република Румъния за обратно приемане на собствени граждани и на чужденци. В Предложението е посочено, че на 29.03.2025 г. са предадени открити на паркинг на територията на Република Румъния, на около 3 км. от ГКПП В. – Д. мост 11 чужденци, сред които и Х. О., [дата на раждане] И. (№ 3), преминали държавната граница с Република Румъния на 29.03.2025 г. в 05:45 ч. укрити в товарни автомобили с турска регистрация, управлявани от граждани на Република Турция. Лицата и автомобилите са приведени в ГПУ – В., а след проведени беседи и оперативно издирвателни действия е установена самоличността на укритите чужди граждани. В предложението е посочено, че нито един от тези граждани не е могъл да удостовери влизането си в Република България по законоустановения ред. По отношение на жалбоподателя е отразено, че данните за самоличността му – имена, дата на раждане, гражданство са снети по негови данни, доколкото не е представил документ за самоличност. Посочено е, че същият не е адресно регистриран на територията на Република България.

Въз основа на тези данни е направено предложение на Х. О., както и на всички останали

10 лица, да бъде наложена принудителна административна мярка (ПАМ) по чл. 39а, ал. 1, т. 2 вр. чл. 41, т. 1 от ЗЧРБ – «Връщане до страна на произход» като се приложи разпоредбата на чл. 60 от АПК. За обезпечаване изпълнението на ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ и поради невъзможност да се определи някоя от визираните в чл. 44, ал. 5 от ЗЧРБ мерки, с оглед отчетената опасност от укриване, е предложено жалбоподателят да бъде настанен принудително, на основание чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ, в СДВНЧ при Дирекция «Миграция», до отпадане на пречките за изпълнение на ПАМ и организиране извеждането от страната.

Със Заповед рег. № 5401 ПАМ – 95 от 29.03.2025 г. заместник началник на ГПУ – В. е наложил на жалбоподателя Х. О., мъж, [дата на раждане] (пълнолетен, навършил 18 години), гражданин на И., без документ за самоличност и без адрес в Република България, ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и чл. 41, т. 1 от ЗЧРБ – Връщане до страна на произход, и е постановил предварителното ѝ изпълнение, на основание чл. 60 от АПК (л. 23).

Позовавайки се на основанията, визирани в чл. 44, ал. 6, ал. 8 и ал. 10 от ЗЧРБ, административният орган е издал и оспорената в настоящото производство Заповед рег. № 5401 ПАМ - 96 от 29.03.2025 г., с която е разпоредил принудителното настаняване на Х. О. в СДВНЧ при Дирекция «Миграция». Разпоредено е предварително изпълнение на заповедта, на основание чл. 60, ал. 1 от АПК. Заповедта е връчена на жалбоподателя в присъствие на преводач от и на кюрдски език, в деня на издаването ѝ - на 29.03.2025 г., видно от саморъчно положените подписи и отразените дата и час на връчване – 19,00 (л. 22).

Към преписката е приложено заверено копие на Заповед № 4066з – 651 от 22.03.2024 г. на директора на Регионална дирекция «Гранична полиция» - Р., с която на основание чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ, чл. 53 от Закона за Министерство на вътрешните работи вр. чл. 17, ал. 1, т. 1 и ал. 3 от Правилника за устройството и дейността на Министерството на вътрешните работи, са делегирани правомощия на служители от дирекцията - да налагат принудителни административни мерки по Закона за чужденците в Република България (л. 26). За Гранично полицейско управление (ГПУ) – В. са определени заемащите длъжностите «началник на ГПУ – В.», «заместник началник на ГПУ – В.» и «началник на ГКПП – В.».

От представената информация с писмо рег. № 328200-11047 от 29.04.2025 г. (л. 58) и приложените към нея заверени копия на Приемо предавателен протокол от 30.03.2025 г. (л. 61), Приемо – предавателен протокол рег. № 5401р – 4753 от 29.03.2025 г. (л. 60) и докладна записка рег. № 3282р-9952 от 02.04.2025 г. (л. 62), в хода на съдебното производство е установено, че жалбоподателят Х. О., гражданин на И. е предаден на служители от СДВНЧ при Дирекция „Миграция“ – МВР – С. на 30.03.2025 г. от служители на Главна дирекция „Гранична полиция“, сектор „Рeadмисия“ в изпълнение на оспорената заповед, за фактическо настаняване в СДВНЧ – С..

От предоставената информация от началника на отдел «СДВНЧ – С.» при Дирекция «Миграция» - Министерство на вътрешните работи с писмо рег. № 10540р – 3572 от 29.04.2025 г. (л. 64) се установява, че Х. О. е предаден на Регистрационно приемателен център – Х. към Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет от служители на СДВНЧ – С. на 08.04.2025 г. (6 дни преди завеждане на жалбата, послужила като основание за образуване на настоящото производство – вх. № 9226 от 14.04.2025 г.). Към информацията са приложени заверени копия на Молба за закрила от Х. О. Б., с посочено място на раждане С., И., дата на раждане 22.10.2007 г., № на сирийски паспорт А 22930690 заведена с УРИ № 105430 – 999 от 04.04.2025 г. в СДВНЧ с адресат Държавна агенция за бежанците (л. 65) и Приемо – предавателен протокол рег. № 5401р – 4753 от 29.03.2025 г. (л. 66).

В представената информация от Държавна агенция за бежанците (ДАБ) при Министерски съвет

изх. № КП – 04-3496 от 28.05.2025 г. (л. 74) е посочено, че молбата за закрила на Х. О. Б., [дата на раждане] в И., ЛНЧ [ЕГН] е регистрирана на 09.04.2025 г. в ДАБ при МС – РПЦ - [населено място] (ден след предаването му от СДВНЧ при Дирекция „Миграция“). Посочено е, че данните за самоличността на кандидата за закрила са установени с подписана Декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Не е представен документ за самоличност. На 11.04.2025 г. лицето е напуснало самоволно центъра и е в неизвестност, което е документирано с докладна записка № 676 от 11.04.2025 г. Към момента на провеждане на настоящото съдебно производство не е приключило образуването по молбата за закрила производство по ЗУБ.

С писмо рег. № 536400 – 47627 от 23.05.2025 г. (л. 78) директорът на Дирекция «Миграция» - МВР е предоставил изисканата информация относно статута на чужденеца Х. О. Б., [дата на раждане] , ЛНЧ [ЕГН], гражданин на И. – кандидат бежанец, с настоящ адрес, считано от 08.04.2025 г. [населено място],[жк], обявен за общодържавно издирване на 25.04.2025 г. от Районно управление на МВР – Х., с документ рег. № 271р – 10609 /2025 г. с мярка «задържане» - «напуснал – дом за временно настаняване». Изрично в информацията е отразено, че лицето не е имало документи за самоличност. Към информацията допълнително е представено заверено копие от Приемно-предавателен протокол рег. № 5364р – 8299 от 07.04.2025 г. (л. 84), с който е удостоверено приемането на 16-те чужди граждани от служители на отдел «П.» при ДАБ – МС, сред които и жалбоподателят Х. О. - № 11, бадж № 41719, № на молбата за закрила 105400-999-04.04.2025.

Информацията относно липсата на представен документ за самоличност или друг документ, съдържащ лични данни за чужденеца, издаден/ни от Република И. към момента на издаване на оспорената заповед и фактическото настаняване в СДВНЧ при Дирекция «Миграция» - МВР – С. е отразена и в писмо рег. № 536400-52483 от 10.06.2025 г. на директора на Дирекция «Миграция» - МВР (л. 86 и л. 87).

В съдебното производство жалбоподателят и процесуалният му представител – адв. Л. Д., САК не ангажираха доказателства в подкрепа на възраженията в жалбата, включително и досежно приложеното копие на страница от документ, съдържащ лични данни на жалбоподателя, сходни на декларираните за целите на производството по ЗУБ по реда на чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ и частично на заявленията при задържането му в ГПУ – В. на 29.03.2025 г. по повод осъществяваните съвместни действия за реадмисия с представители на компетентните органи на Република Румъния.

Описаните релевантни за правния спор факти, според настоящия съдебен състав позволяват да се направят следните правни изводи:

Жалбата е подадена от адресат на оспорената заповед, при наличие на правен интерес, по смисъла на чл. 147, ал. 1 от АПК. Доколкото част от възраженията касаят нищожността на административния акт, приложима в конкретния казус е разпоредбата на чл. 149, ал. 5 от АПК, към която препраща нормата на чл. 46, ал. 1 от ЗЧРБ (жалбата е депозирана от пълномощник – адв. Л. Д., по електронен път на 13.04.2025 г. – 20:32 ч. – л. 20 и е заведена с вх. № 9226 на 14.04.2025 г. – л. 6 от делото).

Въпреки промяната във фактическото положение - към момента на депозиране на жалбата спрямо чужденеца не се прилага принудителната мярка, наложена с оспорения административен акт, не е отпаднал правният интерес от оспорването, доколкото не е депозиран писмен отказ или заявление за оттегляне на оспорването от жалбоподателя и/или от процесуалния му представител. Не са налице и основания за приложение на разпоредбата на чл. 156, ал. 1 от АПК. В този смисъл, прилагането на мярката по чл. 44, ал. 6 от АПК е прекратено като закономерна последица от образуването производство по Закона за убежището и бежанците пред ДАБ – МС по заведената

на 04.04.2025 г. молба за закрила и придобитият статут, по смисъла на § 1, т. 2 от Допълнителните разпоредби на ЗУБ, на чужденец, търсещ закрила. Предвиденото в чл. 29, ал. 1, т. 1 от ЗУБ право на търсещия закрила чужденец да остане на територията на Република България по време на производството по закрила изключва възможността за изпълнение на ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган по чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ – заместник началник на Гранично полицейско управление – В., с делегирани правомощия съгласно Заповед № 4066з – 651 от 22.03.2024 г. на директора на Регионална дирекция „Гранична полиция“ - Р. (л. 26 - л. 27).

Спазени са процесуалните изисквания за форма и съдържание, включително и предвидените в ал. 10, на чл. 44 от ЗЧРБ – посочена е необходимостта и законното основание за принудителното настаняване на чужденеца в СДВНЧ - обезпечаване изпълнението на наложената ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 вр. чл. 41, т. 1 от ЗЧРБ със заповед рег. № 5401 ПАМ-95 от 29.03.2025 г. Неоснователни са възраженията за липса на мотиви както относно фактическите основания за издаване на заповедта, така и досежно приложената разпоредба на чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ, с оглед позоваването на мотивите, изложени в предложение рег. № 5401р-4748 от 29.03.2025 г. на началник МППГ при ГПУ – В.. Не са допуснати и твърдените нарушения на процесуалните правила, които да са ограничили ефективното упражняване правото на защита на жалбоподателя. Същият е надлежно уведомен за започване на административното производство, което е приключило с издаване на оспорената заповед. Положеният подпис след отразения текст, че връчването на заповедта е било на разбираем за него език, в присъствие на преводач, удостоверява изпълнението на изискванията на закона.

Разпоредбата на чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ предоставя възможност на органите по ал. 1 при наложена принудителна административна мярка от вида на предвидените в чл. 39а, ал. 1, т. 2 и т. 3 от ЗЧРБ и наличие на данни за възпрепятстване на изпълнението и/или на опасност от укриване да обезпечат процеса по извеждане на незаконно пребиваващ на територията на страната чужд гражданин с временното му принудително настаняване в Специален дом за чужденци за периода, който е необходим за организиране на връщането или експулсирането до държавата на произход или трета страна. Нормата кореспондира с правото на държавите по чл. 15, § 1 от Директива 2008/115/ЕО да задържат чужди граждани в специализирани центрове когато спрямо тях е започната процедура по връщане, при съблюдаване на максималните срокове, когато не е налице възможност за ефективно прилагане на по - леки обезпечителни мерки от вида на посочените в чл. 44, ал. 5 от ЗЧРБ. Целта на ограничението предпоставя кратки срокове на прилагане, които са лимитирани, съгласно разпоредбата на чл. 15, § 4 от Директива 2008/115/ЕО с две алтернативни хипотези: 1. последващо отпадане на пречките за изпълнение на наложената принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и т. 3 от ЗЧРБ или 2. установяване на данни, че не съществува разумна възможност за изпълнение на ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и т. 3 от ЗЧРБ поради технически, правни или други съображения.

Оспореният административен акт отговаря на тези изисквания противно на оплакванията в жалбата, доколкото срокът, за който е настанен принудително жалбоподателят в СДВНЧ, е нормативно ограничен на първо място, с отпадане пречките за изпълнение на ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ и едва при липса на предпоставки за това, с определения по чл. 44, ал. 8, изр. първо от ЗЧРБ срок - не повече от 6 (шест) месеца.

Проверката за законосъобразност, която съдът дължи в настоящото производство включва проверка за наличие на материално правните предпоставки при наличието на които следва да

бъдат приложени ограничения на правото на свободно придвижване на жалбоподателя, а именно – опасност от укриване или възпрепятстване изпълнението на ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ при кумулативното наличие на липса на възможности за прилагане на друга/и по - леки мерки от предвидените в чл. 44, ал. 5 от ЗЧРБ, които могат да обезпечат процеса на извеждане от страната. Възраженията в жалбата за липса на конкретни данни, по смисъла на чл. 15, ал. 1 б. „б“ от Директива 2008/115/ЕО относно наличието на опасност от „възпрепятстване“ на „подготовката на връщането“ не намират опора в приложените доказателства към административната преписка. Категорично от представените се установява, че повод за издаване на оспорената заповед е незаконното влизане на територията на страната без документи за самоличност на чуждия гражданин, а и предприетите от него действия за незаконно напускане на страната, което е станало повод за обратното предаване заедно с още 10 чужди граждани от компетентните органи на Република Румъния въз основа на действащата Спогодба за реадмисия.

Не е спорен и фактът, че чужденецът не е представил документ за самоличност или друг валидно издаден от държавата си по произход, в който се съдържа информация за личните му данни – имена, дата и място на раждане, родители, гражданство. Такъв документ не е представен и в производството по ЗУБ, водено от ДАБ – МС, въпреки твърденията на процесуалния представител в съдебното заседание на 29.04.2025 г. (л. 67).

Легалната дефиниция на понятието „опасност от укриване“ в т. 4в, § 1 от Допълнителните разпоредби на ЗЧРБ възпроизвежда и допълва с обективни фактически критерии нормата на т. 7 на чл. 3 от Директива 2008/115/ЕО. Сред тях са: наличие на предходни нарушения на общественения ред, на предходни осъждания, независимо от реабилитацията, ненапускане на страната в рамките на предоставен срок за доброволно напускане, притежаване на подправени документи или липса на валидно издадени документи, представяне на невярна информация.

От приложените документи към административната преписка се установяват следните обективни критерии по отношение на жалбоподателя Х. О., обуславящи наличие на опасност от укриване липса на валидно издадени в държавата му на произход документи за самоличност, незаконно преминаване държавната граница на РБългария както при влизане, така и при опит за последващо напускане, предпоставило предаването му от компетентните органи на Република Румъния.

С тези обективни данни е обосновано и предложението, на което се е позовал административният орган при прилагане на мярката по чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ. Тези факти не дават основание за прилагане на алтернативна мярка по чл. 44, ал. 5 от ЗЧРБ за обезпечаване на процеса по извеждане от страната в изпълнение на наложената ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ – «Връщане до държавата по произход».

Според настоящия съдебен състав, оспорената заповед не противоречи и на легитимната цел в закона – да осигури необходимия период за техническа подготовка, съпътстваща изпълнението на наложената ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ. Ограничаването на правата на чужденеца за период, съобразен със стандартите на § 5 и § 6 на член 15 от Директива 2008/115/ЕО, при липса на основания за прилагане на алтернативните възможности по чл. 44, ал. 5 от ЗЧРБ, съответства на изискванията на чл. 6 от АПК и на чл. 15, § 1, ал. 2 от Директивата. В конкретния казус правомерното ограничаване на правото на свобода, гарантирано от чл. 6 от Хартата за основните права на ЕС и разпоредбата на чл. 5 § 1, б. „f“ от КЗПЧОС, е предпоставено от приложението на друг основен принцип при изпълнение на наложената ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ – върховенството на закона. Задържането е било необходимо, за да се обезпечи успешното извеждане на чужденеца при наличните обективни данни за опасност от укриване. Установените при спазване на административно производствените правила релевантни факти обосновано са

послужили при преценката относно вида на обезпечителната мярка, която е приложена спрямо жалбоподателя.

Несъответствието в предоставените от чужденеца данни за самоличността му, дата на раждане, включително и гражданство, при първоначалното задържане в ГПУ – В. на 29.03.2025 г. по повод реадмисията от Република Румъния и при последващото образувано производство по ЗУБ - в декларацията по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, преценено в контекста на неизпълненото указание на съда - да се представи оригинал на документа, копие от който е приложено към жалбата, дава основание за категоричен извод за недоказаност на възраженията в жалбата, с които е мотивирано искането за прогласяване нищожността на оспорената заповед поради липса на идентичност на данните за самоличността на жалбоподателя и адресата на заповедта. Разпоредбата на чл. 183, ал. 1, предл. второ от ГПК вр. чл. 144 от АПК, е императивна по отношение на доказателствената стойност на представено копие на документ, за което страната не изпълни задължението да представи оригинала при поискване - изключва се от доказателствата. Това е единственият документ, въз основа на който се твърди, че оспорената заповед не съответства на официално установени данни за самоличността, датата и мястото на раждане, включително и гражданството на чуждия гражданин, спрямо когото е приложена принудителна мярка по чл. 44, ал. 6, ал. 8 и ал. 10 от ЗЧРБ, за да се обезпечи изпълнението на ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ – «Връщане до държавата по произход» - И..

Последващото поведение на жалбоподателя, макар и ирелевантно за законосъобразността на оспорения административен акт – самоволното напускане на РПЦ – Х. само няколко дни след настаняването, е показателно за съответствието на определената и прилагана законосъобразно мярка по чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ, наложена в изпълнение на легитимната цел – своевременно извеждане на незаконно пребиваващия на територията на Република България чужденец в изпълнение на ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ.

По изложените съображения, съдът счита, че жалбата като неоснователна и недоказана следва да бъде отхвърлена.

Предвид изложеното, Административен съд – София – град, Първо отделение, 26 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Х. Б. О., гражданин на Република И., [дата на раждане] , депозирана чрез пълномощника му – адв. Л. Д., САК против Заповед УРИ № 5401 ПАМ - 96 от 29.03.2025 г. издадена от заместник началник на Гранично полицейско управление – В. при Регионална дирекция „Гранична полиция“ – Р., Главна дирекция „Гранична полиция“ при Министерството на вътрешните работи, с която на основание чл. 44, ал. 6, ал. 8 и ал. 10 от ЗЧРБ и Заповед № 4066з-651 от 22.03.2024 г. на директора на Регионална дирекция „Гранична полиция“ – Р., е настанен принудително в Специален дом за временно настаняване на чужденци към Дирекция „Миграция“ - С..

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението на страните за постановяването му.

СЪДИЯ: